

Iveta Feketeová

*Zastávka
s ukradnutým
úsmevom*

Zastávka s ukradnutým úsmevom

Iveta Feketeová

Zastávka s ukradnutým úsmevom

Autor: Iveta Feketeová

Vydavateľ, tlač: Richard Lunter – Kicom

Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

info@knihanaj.sk, www.knihanaj.sk

Vydanie prvé, rok 2014

Obálka: Karin Patúcová

Ilustrácia: Ivan Patúc

Korektúry: Ján Šulko, Jana Burdová

ISBN: 978-80-969949-1-5

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná,
kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autor-
ských práv.

*Venované Tebe, lebo si veril v niečo, o čom som
ja bola schopná len snívať „a hoci sme si toľko
krát povedali zbohom, nikdy to nebolo navždy“*

Ak stretnete človeka, na ktorom Vám záleží,
nenechajte ho odísť, len preto, že to občas pri-
náša slzy.

Predhovor

Táto kniha, poviedka, novela, nazvite si ju ako koľvek, sa asi nikdy nestane svetovým bestsellerom. No odráža svet, tak ako ho vidí človek, pohybujúci sa na tejto zemi. Možno je to len môj pohľad, možno je často krát skreslený. Žiadna z postáv neodzrkadľuje skutočné postavy, či miesta. No predsa každá jedna je odrazom môjho vnútra. Lebo to čo nosíme v srdci, môžeme ukrývať pod každodennou maskou. Ale raz to vypláva na povrch. Nedokážeme sa pretvarovať naveky, buď sa staneme osobou, ktorou chceme byť, ktorú z nás ľudia spravili, alebo budeme žiť a robiť čo pokladáme za správne, hoci by to bolo spojené s chybami, ktoré spravíme. Možno aj táto kniha je jedna chyba. Možno si ju nikdy nikto neprečíta či nedočíta. Ale ak áno vedzte, že autor a príbeh sú dve rozličné osoby. Neodsudzujte autora za to, že v jeden deň v jednej chvíli slovami vyjadril čo cítil. Možno to vzápätí oľutoval, no slová už boli raz napísané. Neodsudzujte autora a nesnažte sa ho stotožniť s príbehom, lebo často veci, ktoré opisuje, nie sú v jeho srdci, len v jeho hlave. Nesnažte sa pochopiť, čo znamená príbeh pre autora, snažte sa vnímať, či niečo znamená pre Vás.

Kapitola 1.

Nikdy som sa výrazne nezaujímal o svet, ktorý môže vidieť človek, keď sa pozrie von zo svojho okna. Mal som svoj vlastný svet, svojich priateľov, svoju rodinu, prácu. Všetko, čo som potreboval a miloval. No zrazu bublinu, ktorú som si toľké roky budoval, zasiahol malý kamienok ligotajúci sa na ľadovom chodníku. „*Pamätáš sa ako sme chodili po meste bosí?*“ Nebol väčší ako špendlíková hlavička, ale zapichol sa priamo do najtenšej časti, v ktorej zanechal dierku. Ani som si nevšimol ako, a tá diera sa stále viac a viac zväčšovala a ja som počul zvuky, ktoré predtým prehlušil zvuk môjho iPadu, videl som ľudí, ktorí odrazu mali tváre. Prvý krát som pocítil, že môžem ovplyvniť viac ako len to, koľko lyžičiek cukru si dám do kávy...A teraz stojím pred veľkým rozhodnutím. Možno väčšine z vás by nerobilo problém ísť a spraviť ten posledný krok. Stojím na križovatke a viem, že si môžem vybrať bezpečnú cestu, rovnú, širokú a priestrannú, alebo môžem vykročiť po zarastenom chodníčku tmavým lesom bez náznaku svetla na konci. Viete, nie som ten akčný typ, ktorý

vojde do miestnosti a strhne na seba pohľady všetkých ľudí. Vždy som si vyberal tú najľahšiu cestu. Ako sa vraví, ak máte ťažkú úlohu, dajte ju vyriešiť lenivcovi, vždy nájde najjednoduchšie riešenie. Ešte pred tromi mesiacmi som chabými vtipmi rozosmieval, hm pravdu povediac len seba. Moje miesto je tu, v kancelárii na treťom poschodí, s pokazenou klimatizáciou a s mojimi piatimi kolegami. Neviem či som vám ich niekedy spomínal. Je tu Marko odborník na „všetko“, Bett - miss raňajšieho vydania, ďalej Tom, Leo, Jessie a samozrejme ja. A všetci z nich do jedného možno len s výnimkou milej Jess, ktorá by si nevšimla, ani keby priamo pred ňou vyrástla Vianočná jedlička. Tak ako aj väčšina z vás ma povzbudzujú, aby som nečakal ďalší deň. Rozhodol som sa, zatiaľ čo si vy, zajtra ráno pri svojej káve budete čítať môj článok zo série o Zastávke s ukradnutým úsmevom, ja pôjdem a oslovím ju. Aké to bude? Čo poviem? Zmení sa niečo? Toľko otázok a nikto mi nemôže dať na ne odpoveď, kým sa neodhodlám konať. Tak zajtra, zajtra sa tá neznáma, ktorú celý život poznám azda lepšie ako ona sama, zajtra sa z nás stanú... priatelia?

Ben dopísal posledný riadok článku, vytlačil ho zo svojho čierneho notebooku zdobeného naj-

rôznejšími nálepkami s nápismi, „Smile, please!“ „Did you smile today?“. Položil ho na stôl vydavateľke Estel, postaršej pani, pracujúcej pre noviny Sun Time viac ako 15 rokov. Za ten čas sa stala pre všetkých z redakcie nesmiernou oporou. Jej materinsky prístup, smiešne znamienko na pravom líci, vzbudzovali sympatie už pri prvom stretnutí. Vzala si článok, jej zrak padol na posledné riadky. Zdvihla zrak a Ben vedel čo ten pohľad znamená.

- „Áno, zajtra je ten deň, myslím to naozaj! Viem, že som vám to všetkým vravel toľkokrát, ale teraz je to čierne na bielom. Chcem, aby si to uverejnila, nech viac nemôžem cúvnuť späť“.

Estel vstala, pristúpila k Benovi a objala ho s toľkou nehou, akou to dokáže len srdce matky. Ben si v tej chvíli ani neuvedomil, koľko sily a odvahy mu toto objatie dodalo. No v jednom si bol istý. A to, že zajtra sa príbeh, ktorým žilo celé mesto 3 mesiace skončí. *„Pamätáš sa ako si mi vravel, že to bude dobré?“*

Keď Ben dorazil do svojho malého dvojizbového bytu, bola už hlboká noc. Bol to ten typ obydľia, ktoré by ste len pred pár mesiacmi nazvali všedné. S nadšením vybehol na prvé poschodie.

Dával si veľký pozor, aby jeho chôdza bola ako pierko. Kto už by chcel riskovať ďalší ranný spor s madam Claudiou? Nie, určite nie zajtra. Lahko otvoril jemnučko vrzgavé dvere. Neobťažoval sa s osvetlením izby, automaticky hodil kľúče na stôl. Škoda, že zabudol na tú kopu listov väčšiu ako 50 centimetrový model Eiffelovky, ktoré si doniesol len včera z redakcie. Keby si bol uvedomil nových používateľov jeho stola zabránil by, aby kľúče, ktoré sa odrazili, boli schované pod prikrývkou nedočkavých čitateľov. Ale Ben myslel len na jedno. Vedel, že sa potrebuje vyspať, aby mal ráno dosť energie. No ani to nemohol. Sprevádza ho jedna myšlienka za druhou pomaly sa ho zmocňoval strach a neistota. - Išlo už raňajšie vydanie do tlače? Možno je ešte čas... Čo ak sa so mnou nebude chcieť rozprávať? Čo jej poviem? Ako som si to celé predstavoval?... Nepokoj v jeho duši narastal. Snažil sa rozkázať si, že musí zaspáť. Že to všetko prejde a ráno sa mu vráti odvaha, s ktorou odovzdával článok miluj Estel. *„Pamätáš sa na naše stretnutia v parku?“* Ale každou sekundou sa to len zhoršovalo. A nedokázal prestať myslieť na deň rovnaký ako všetky ostatné.

